

א א ב ג מ גי פיג מהל
שבת הלכה ד ה סמג
לאון סה טושיע איח סיי
רג סעף ג:

גליון הש"ס

תום' ר"ה ובי"ה אושרם
ובי' והליל' א"ב גרף.
לעניד' הא מלינו כזה בת"ק
דף ד ע"ב עד שעמיק כ"י
כגון ששעמיק:

מוסף רש"י

לגיטי נשים. דקיימא לן
(גיטין ג.) המביא נט ממוס
לאין לריש שאמר כפי נמנב
וצפני נחמס. אי משום דלח
מזין לקיימו ואי משום דלח
באזיל לשמה, והמביא מאח
ישאל אינו לריש לפי שבאזיל
לשמה ועלו רגלים מזין
לכרי חממת עדים לקיימו,
ואמרין הם (ו.) בכל לאח
ישאל לנתיב, לפי שזן בני
מורה ובקזיל לשמה וצני
שיבה מזין לילך ולגמור
משם מורה מכל מקומות,
ויורסיף סמוך לכלל ואיך
בני מורה דלמרינין (פסחדין
קט.) מלי בורסיף, ביש שש
לח מימו ולא נשמיי צו
לוס, והמביא משם כריך
שלא, אבל כשני מתחף
שם, הלך המביא מבבל
כריך שאמר ומנכרין אן
כריך (טובה ד.)

חדרן עלך במה מדליקין
בן דרוסאי. לטסיס היה
ומנעט ביטוי שליש (לעיל ג.)
ואוכל לו דבר המטביל קמ
(ע"י דה.).

מוסף תוספות

א. לאחר קצירה. מי הרין.
ב. ובין. מוס' האל"ש.
ג. ודלא שייך להוכיח
הוספת הבל בשבחה. מוס'
האל"ש. דא"כ. אפי' גרף
ונתן את האפר לחיטה.
טעיף. ד. משום הוספת
הבל. מוס' האל"ש. ו. אלא
ודאי דלא שייך טעמא
דחוספת הבל לענין
שויה. מוס' האל"ש. ו. ואי
בהטמנה, לא הויה חנינה
ללשהות בהטמנה בכירה
שאינה גרופה ואינה
קטומה ואפי' כמא"ב,
משום דהויל הטמנה
בגחלים ממש ומוסיפין
הבל ואסור, ואפי' מבעוד
יום. טעיף. ז. כי החמירו
בהטמנה יותר משתייה
שהקדירה עומדת מגולה.
ח. אבל לשהות
משתייה אינ' שאינו תרוא
קטום. מוס' האל"ש.
ט. ודאי דפליגי בבבן עלה
דחנינה היינו בדלא בשל
כל צרכי אלא כמאכל בן
דרוסאי. מוס' האל"ש.
י. (ב)פולגותה דר"מ ור'
יהודה. מוס' האל"ש. יא.
יב. דיה קשה. ועיר, דקלים
להתבשל.
יג. אפי' הדשתא יפה
להם. מוס' האל"ש. יד.
יה. (א)ממתי. מוס'
האל"ש. יז. (ג)מה חידוש
הוא שנוטלים אי לאו
דאיירי בשבת דלא תימא
כיון שנטלו שנסתקה
שויה ראשונה
וכשחזרוין הויל תחלת
שויה בשבת. מוס' האל"ש.
יח. דלא תימא דבבילי
שבת הוא דמחזרוין דבי
שקיל לה
דהחזרוין לצורך מחר
שקיל לה אבל ביום.
יט. אלא לאכילה הדשתא בעי. רש"י. יא.
יב. דיה לעני. יג. או עד שיתן את האפר. מוס' האל"ש.
יד. רש"י לקמן. יז. סודי' לעני האומן. יח. שהוא סמוך לחשיכה כ"כ שכשהתבשל צונן. מי הרין. יט. וכל כ"ה מקרי חזרה,
וכי יחזר לה ב"ג כירה מקמי הכי מקרי שיהוי. מי הרין. כ. השתא צריכנא למימר דע"ש חלוק משבת. מוס' האל"ש. כא. מוקאמר והעלינו לו קומקום של חמין ומוגו לו את הכוס והחזרונוהו למקומו. מי הרין. כב. וכל כ"ה מקרי חזרה,
דאסי אסר אפי' ברותה. מוס' האל"ש. כג. לביש. מי הרין. כד. משום גזירת הרואים, ובי"ה שרו. מי הרין. כה. מלמעלה למטה שרי. מוס' האל"ש. כו. כלומר, אם רוצה לעשות דפנות של עץ ולשפות עליה קדרה, צריך לאחור הקדרה באויר, ואח"כ יעשה
הדפנות של עץ לעשות מדורה, אבל לעשות הדפנות החילה, ואח"כ לשים עליה הקדרה, אסור משום בנין אהל, והכא מטה למעלה הוא, שכבר דפנות הכירה עשוין. מוס' האל"ש. כז. אם עשה האהל בלא מחיצות שרי. מוס' פ"ה לג: ד"ה מלמטה.
כח. מחתילה. מוס' פ"ה לג: ד"ה מלמטה. כט. ובין גמור. מוס' האל"ש.

לו:

במה מדליקין פרק שני שבת

נפקא מינה לגיטי נשים. מה שפי' בקונטרס לענין שינה שם עירו
ושם עירה אין נראה לרש"א דבבל הוא שם מדינה ולא
שם העיר כדאמר צפרק עשרה יוחסין (קדושין דף ע"ה.) כל הארצות
עיסה לארץ ישראל וארץ ישראל עיסה לבבל וקאמר נמי התם עד
היכן היא צבל ולא אשכחן שום דוכתא
עיר ששמה צבל אלא מדינה היא ואין
כותבין שם מדינה צגט:

הדרן עלך במה מדליקין

כירה שהסיקוה בקש ובגבבא.
נראה לר"י דקש היינו
ונצות השזולים שנשאר בשדה^א הנקרא
אשטובל"א צלנו ותצן הוא הנקצר עם
השזולת דהכי משמע לקמן צפרק
שאל (לקמן דף ק"ג) דקאמר בשלמא
קש משכחת לה במחזור אבל
תצן היכי משכחת לה ומסיק צמצנא
סרי והא דאמר צריס המקבל
(צבא מיע"א דף ק"ג) גבי מקום שנהגו
לקצור אינו ראשי לעקור משום דאמר
ניחא לי דמיתצן ארעאי הוה ליה
למימר דמיתקש דהנשאר צקרקע
נקרא קש כפריש רש"י אלא משום
למיתצן משמע טפי לשון יצול- נקט
לית^ב: "לא יתן עד שיגרוף." פירש
צקונטרס משום תוספת הבל ואין
נראה לר"י דלפילו גרופה וקטומה
היא מוספת הבל יותר ממכה דצריס
השוניין צמצנה טומנין^ג ועוד דחנינה
שי להשהות אף כשאינה גרופה^ד ולא
אסרו מוסף הבל אלא דוקא דהטמנה^ה
אלא להשהות שרי^ו וכשאינה גרופה
אסרי רצנן דחנינה משום דילמא^ז
אחי לאחתי:

חמין ותבשי"א. נראה לר"י דקסתם
חמין ותבשיל היינו אפי' לא
צביל כל צרכו אלא כמאכל בן דרוסאי
דהא כי מוקי ממתינין להחזיר תנן^א הוי
ממתינין כחנינה דשרי חמין ותבשיל
להשהות על גבי כירה אפילו צשאינה
גרופה אפילו לא צביל כל צרכו ולא
כרצנן ואמאי וילמנא ממתינין אפילו
כרצנן וממתינין צחמין ותבשיל שנתצלו
כל צרכן דמודו רצנן דמשהין ע"ג
כירה שאינה גרופה וקטומה^ב אלא ודאי

משום דקסתם חמין ותבשיל כמאכל בן
דקסתם חמין ותבשיל היינו אפילו
צביל כל צרכו אלא כמאכל בן דרוסאי
דהא כי מוקי ממתינין להחזיר תנן^א הוי
ממתינין כחנינה דשרי חמין ותבשיל
להשהות על גבי כירה אפילו צשאינה
גרופה אפילו לא צביל כל צרכו ולא
כרצנן ואמאי וילמנא ממתינין אפילו
כרצנן וממתינין צחמין ותבשיל שנתצלו
כל צרכן דמודו רצנן דמשהין ע"ג
כירה שאינה גרופה וקטומה^ב אלא ודאי

משום דקסתם חמין ותבשיל כמאכל בן
דקסתם חמין ותבשיל היינו אפילו
צביל כל צרכו אלא כמאכל בן דרוסאי
דהא כי מוקי ממתינין להחזיר תנן^א הוי
ממתינין כחנינה דשרי חמין ותבשיל
להשהות על גבי כירה אפילו צשאינה
גרופה אפילו לא צביל כל צרכו ולא
כרצנן ואמאי וילמנא ממתינין אפילו
כרצנן וממתינין צחמין ותבשיל שנתצלו
כל צרכן דמודו רצנן דמשהין ע"ג
כירה שאינה גרופה וקטומה^ב אלא ודאי

למאי נפקא מינה לגיטי נשים:
הדרן עלך במה מדליקין

כירה שהסיקוה בקש ובגבבא נותנים
עליה תבשיל בגפת ובעצים לא
יתן עד שיגרוף או עד שיתן את האפר בירת
שמאי אומרים חמין אבל לא תבשיל ובירת
הלל אומרים חמין ותבשיל בירת שמאי
אומרים נוטלין אבל לא מחזרוין ובית הלל
אומרים אף מחזרוין: **ג'ב'** איבעיא להו האי
לא יתן לא יחזיר הוא אבל לשהות משהין אף
על פי שאינו גרוף ואינו קטום ומני חנינה היא
דתניא^א חנינה אומר בכל שהוא כמאכל בן
דרוסאי מותר לשהותו על גבי כירה אע"פ
שאינו גרוף ואינו קטום או דילמא לשהות
תנן ואי גרוף וקטום אין אי לא וכל שכן
להחזיר ת"ש מדקתני תרי כבי במתני' ב"ש
אומרים חמין אבל לא תבשיל ובית הלל
אומרים חמין ותבשיל ב"ש אומרים נוטלין
אבל לא מחזרוין וב"ה אומרים אף מחזרוין
אי אמרת בשלמא לשהות תנן הכי קתני
כירה שהסיקוה בקש ובגבבא משהין עליה
תבשיל בגפת ובעצים לא ישהא עד שיגרוף
או עד שיתן אפר ומה הן משהין בירת שמאי
אומרים חמין אבל לא תבשיל וב"ה אומרים
חמין ותבשיל וכי היכי דפליגי בלשהות פליגי
גמי בלהחזיר שבית שמאי אומרים נוטלין
אבל לא מחזרוין ובית הלל אומרים אף
מחזרוין אלא אי אמרת להחזיר תנן הכי
קתני כירה שהסיקוה בקש ובגבבא
מחזרוין עליה תבשיל בגפת ובעצים לא
יחזיר עד שיגרוף או עד שיתן אפר ומה הן מחזרוין בית שמאי אומרים
חמין אבל לא תבשיל ובית הלל אומרים חמין ותבשיל בית שמאי אומרים
חמין ותבשיל וב"ה אומרים אף מחזרוין ובית הלל אומרים חמין ותבשיל
נוטלין אבל לא מחזרוין ובית שמאי אומרים חמין ותבשיל

יחזיר עד שיגרוף או עד שיתן אפר ומה הן מחזרוין בית שמאי אומרים
חמין אבל לא תבשיל ובית הלל אומרים חמין ותבשיל בית שמאי אומרים
חמין ותבשיל וב"ה אומרים אף מחזרוין ובית הלל אומרים חמין ותבשיל
נוטלין אבל לא מחזרוין ובית שמאי אומרים חמין ותבשיל

יחזיר עד שיגרוף או עד שיתן אפר ומה הן מחזרוין בית שמאי אומרים
חמין אבל לא תבשיל ובית הלל אומרים חמין ותבשיל בית שמאי אומרים
חמין ותבשיל וב"ה אומרים אף מחזרוין ובית הלל אומרים חמין ותבשיל
נוטלין אבל לא מחזרוין ובית שמאי אומרים חמין ותבשיל

לגיטי נשים. דקיימא לן^א צני צבל צקאיין שצריך לכתוב גט לשמה
והמביא גט משם אין צריך לומר צפני נכתב וצפני נחתם וצני שאר
ארצות אין צקאיין וצריך ועכשיו צני צורסיף היא צבל וצבל של עכשיו
היא צורסיף והן עמי הארץ כדאמרין צעלמא (פסחדין דף ק"ט.) צור
שאפי שנטלו מימיו. ואני אומר נפקא
מינה לגיטי נשים לענין שינה שמו
ושמה ושם עירו ועירה פסול וצריך
לכתוב שם של עכשיו:

הדרן עלך במה מדליקין

כירה. עשויה כעין קדירה ונותנין
קדירה לתוכה: **קש**. וצבות
השזולין: **גצבא**. הנגצב מן השדה
אשטובל"א: **גפת**. פסולת של
שומשמן שהוילא שומנין: **עד שיגרוף**.
הגחלים משום דמוסיף הבל וטעמא
פרישנא צפרק דלעיל^א שמא יחתה
בגחלים: **או עד שיין אפר**. על גבי
גחלים לכסותם ולננס: **צית שמאי**
אומרים. נותנין עליה חמין אחר
שגרפה ללא צריכי לצבולי ליתכא
למגודי^ב שמא יחתה: **אזל לא תבשיל**.
דניחא ליה צישוליה ואמי לאחתי. א"כ
נתקיימה מחשבתו ומיחזי כמצביל: **א"כ**
לא מחזרוין. צצבת דמיחזי כמצביל:
אף מחזרוין. הוואיל וגרוף:
ג'ב' קטום. היינו נתן אפר על
הגחלים דאפר מתרגמינן קיימתי^א:
פרי צני. צית שמאי אומרים חמין
וכו' ותו מנא צבא אחריתי נוטלין ולא
מחזרוין: **ומה הן משהין**. בגרוף
וקטום: **פליגי נמי בלהחזיר**. את
המותר לשהות כגון חמין צית שמאי
וחמין ותבשיל צ"ה: **אלא אי ארמס**
להחזיר פנן הכי קפני. כלומר ע"כ
הכי מפרשא: **צ"ש אומרים נוטלין**
ולא מחזרוין. ע"כ אצבשיל קיימי
דהא שרו צחמין: **הא סו למא**. לי
הא תנא ליה רישא צבל לא תבשיל:
לעולם

יחזיר עד שיגרוף או עד שיתן אפר ומה הן מחזרוין בית שמאי אומרים
חמין אבל לא תבשיל ובית הלל אומרים חמין ותבשיל בית שמאי אומרים
חמין ותבשיל וב"ה אומרים אף מחזרוין ובית הלל אומרים חמין ותבשיל
נוטלין אבל לא מחזרוין ובית שמאי אומרים חמין ותבשיל

יחזיר עד שיגרוף או עד שיתן אפר ומה הן מחזרוין בית שמאי אומרים
חמין אבל לא תבשיל ובית הלל אומרים חמין ותבשיל בית שמאי אומרים
חמין ותבשיל וב"ה אומרים אף מחזרוין ובית הלל אומרים חמין ותבשיל
נוטלין אבל לא מחזרוין ובית שמאי אומרים חמין ותבשיל

יחזיר עד שיגרוף או עד שיתן אפר ומה הן מחזרוין בית שמאי אומרים
חמין אבל לא תבשיל ובית הלל אומרים חמין ותבשיל בית שמאי אומרים
חמין ותבשיל וב"ה אומרים אף מחזרוין ובית הלל אומרים חמין ותבשיל
נוטלין אבל לא מחזרוין ובית שמאי אומרים חמין ותבשיל

מסורת הש"ס

(א) לעיל כ., (ב) גיטין ו.,
(ג) דף ל"ד: (ד) במ"א: ולכא
לממש, (ה) ובמדבר יט,
(ו) דף ע"א: (ז) גיטין מוס'
צ"מ קג. ד"ה המקבל,

הגהות הב"ה

(א) רש"י ד"ה אצל לא תבשיל
וכי' כמנצל הס"ד ואח"כ
מ"ה אבל לא:

לעזי רש"י

אשטובל"א. שלף.

תום' ישנים

(א) ולא לכה לומר דמנא
רישא דלפילי כמול אין
מחזרוין לצ"ש כמשמע עד
שיגרוף וספא קמי דלפילי
בשבת מחזרוין צ"ה
כמשמע טעלין דנלאו מני
צבא צבאל הוא דבמחזרוין
למחרת ד' לית ליה צבא מנ
ליכא אלא חד צבא בצמורה
בשבת מחזרוין צ"ה
ומהרי"א אומר דאי משום
צ"ה מני ספא לא היל
למחזרוין דברי צית שמאי:
(ב) ומיהו דפ"י במגלה
דצב"ק לא: ד"ה מחזרוין
מחזרוין אפילו בשבת
למחרת ד' נראה דאין
דעמו למחזרוין ובעלה
הטמנה וכל צבא אלא צבא אן
נראה ק:

רב נסים גאון

נפקא מינה לגיטי נשים.
כלומר בדרך [בדון],
המביא גט מבבל או
בורסיף אין צריך לומר
כפי נמנב ובפני נחתם,
לדבריהם שאמרו במסכת
גיטין בפרק א' (דף ין) בכל
רב אמר כדאין ישראל
לגיטין כפי אתא רב לבבל.
ובפרק עשרה יוחסין (דף
ע"ב) ה"כ חביל ימא, אמר
רב פפא טבא משהיה דרב
ד פרת בורסיף.
ובבראשית דר' ארשעא
(פ"ה ט"ז) חד תלמיד ר'
יוחנן הוה יתיב קדמיה הוה
מסביר ליה ולא סבר. אמר
ליה מה דין לית את סבר,
אמר ליה דאנא גלי מן
אתרא. אמר ליה מן הדין
אתר את, אמר ליה מן
בורסיף. אמר ליה לא תאמר
כן אלא בורסיף שנאמר כי
שם בבל ה' שפת כל הארץ.
ובמנאי דכל ישראל יש
לחן חלק (סנהדרין דף ט"ז)
אמרו אמר רב יוסף בכל
בורסיף סימן רע לתורה,
מאי בורסיף אמר רב אפי'
בוד ספת. וארזנוני האי
דיל אמר בכל בורסיף
וברסיף בכל. כוונת דבר
זה לאותה ששנונו במשנה,
שינה שמו ושמה שם עירו
ושם עירה פסול. הרי נודע
כי בכל בורסיף עיר אחת
הן הוגט כשר.

רבינו הגואל

פרק שלישי
כירה שהסיקוה בקש
ובגבבא וכו'. כירה זו היא
מקום שפיתח ב' קורות.
אפי' ביהו אתו הוה תנינן לא
עבידנא ליה אתו הקדרה בלתי
יתן עד שיגרוף או עד שיתן
האפר על גבי גחלים, נתינה
זו בעי' שהיא [היא] וקמיל
דאסור לשהות ע"ג כירה
אפי' [נ"א: אלא אם היא]

גורפה וקטומה, או דילמא נתינה זו החזרת הקדירה היא בשבת, וקמיל דאסור להחזיר אלא ע"ג כירה קטומה או גורפה אבל לשהות
מותר, ומתניתין מני חנינה היא דהניא כל שהוא כמאכל בן דרוסאי מותר לשהותו על גבי כירה אפי' שאינה גרופה או קטומה.
וכן הלכה. וכל כ"ה מקרי חזרה,
דאסי אסר אפי' ברותה. מוס' האל"ש. כג. לביש. מי הרין. כד. משום גזירת הרואים, ובי"ה שרו. מי הרין. כה. מלמעלה למטה שרי. מוס' האל"ש. כו. כלומר, אם רוצה לעשות דפנות של עץ ולשפות עליה קדרה, צריך לאחור הקדרה באויר, ואח"כ יעשה
הדפנות של עץ לעשות מדורה, אבל לעשות הדפנות החילה, ואח"כ לשים עליה הקדרה, אסור משום בנין אהל, והכא מטה למעלה הוא, שכבר דפנות הכירה עשוין. מוס' האל"ש. כז. אם עשה האהל בלא מחיצות שרי. מוס' פ"ה לג: ד"ה מלמטה.
כח. מחתילה. מוס' פ"ה לג: ד"ה מלמטה. כט. ובין גמור. מוס' האל"ש.

